

200701602/1.

Datum uitspraak: 14 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/33521 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 1 februari 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 februari 2007, verzonden op 2 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

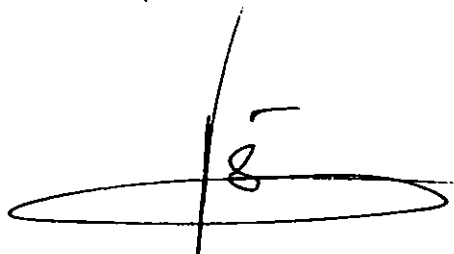
Uitgesproken in het openbaar op 14 mei 2007

154

Verzonden:

14 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 06/33521

V-nr(s):

uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 1 februari 2007

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. W.A. Venema te Rijsbergen,

en

de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. Y.E.A.M. van Hal.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 20 juni 2006 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 10 januari 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde en vergezeld van A. Diaby als tolk in de Malinke taal. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op , de Guinese nationaliteit te bezitten en sedert 17 oktober 2000 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn tweede aanvraag van 2 februari 2005, voor zover van belang en samengevat, het volgende aangevoerd.

Reg.nr(s): AWB 06/33521

blad 2

Eiser weet sinds 24 november 2003 dat zijn tweelingzus in Nederland verblijft en wil bij haar blijven. Voorts heeft eiser verwezen naar de door zijn zus in haar asielprocedure afgelegde verklaringen.

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde voornemenprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft daarbij toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 31, eerste lid, Vw 2000, in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f en k, van dat artikel.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder er ten onrechte vanuit is gegaan dat eiser de Franse taal voldoende beheerst om alles te kunnen zeggen wat tot zijn belevingswereld behoort. Eiser is niet in staat geweest zich voldoende uit te drukken in de Franse taal, terwijl hem wel in die taal vragen zijn gesteld. Er is derhalve geen sprake geweest van een zorgvuldig verlopen nader gehoor. Verweerder heeft niet voldoende weerlegd dat het nader gehoor niet op zorgvuldige wijze is verlopen. Verweerder heeft ook ten onrechte gesteld dat eiser onvoldoende informatie over zijn reisroute heeft kunnen geven nu deze stelling berust op een onzorgvuldig verlopen gehoor, waarin eiser zich niet voldoende in een voor hem begrijpelijke taal heeft kunnen uitdrukken. Bovendien zijn eiser in deze procedure geen vragen gesteld over zijn reisroute. De bestreden beschikking is derhalve niet op zorgvuldige wijze tot stand gekomen. Voorts is verweerder niet duidelijk in het bestreden besluit of al dan niet toepassing is gegeven aan artikel 4:6 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), hetgeen leidt tot onzorgvuldige besluitvorming. Verder heeft verweerder ten onrechte niet gemotiveerd welke rol de omstandigheid dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde, speelt bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Bovendien heeft verweerder hem niet de gevraagde verblijfsvergunning kunnen weigeren wegens de strafrechtelijke veroordeling. Verweerder heeft ten onrechte niet overwogen of het weigeren van een verblijfsvergunning in strijd komt met artikel 3 Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: 3 EVRM). Eiser heeft gegronde vrees voor vervolging in Guinee en loopt bij terugkeer naar Guinee het substantiële risico slachtoffer te worden van schending van artikel 3 EVRM. Ten slotte heeft verweerder zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat eiser de stelling, dat mannelijke en vrouwelijke gedetineerden in de gevangenis waarin eiser en zijn tweelingzuster verbleven hebben van elkaar gescheiden waren, niet heeft onderbouwd.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 4:6 Awb is de aanvrager gehouden, indien na een afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, die bij de vorige beschikking niet bekend waren en die van zodanige aard zijn dat zij tot een andere beschikking aanleiding kunnen geven.

Ingevolge het tweede lid van artikel 4:6 Awb kan het bestuursorgaan de aanvraag, zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 Awb, afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking, wanneer zulke feiten of omstandigheden niet worden vermeld.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag om een vergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.6 Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat het nader gehoor niet zorgvuldig tot stand is gekomen omdat hij is gehoord in een taal die hij niet voldoende verstaat en waarin hij zich niet voldoende kan uitdrukken. Eiser is van mening dat nu het voornemen is gebaseerd op dit gehoor, het voornemen niet tot een zorgvuldig besluit kan leiden.

De rechtbank volgt eiser niet in dit betoog. Met verweerder is de rechtbank namelijk van oordeel dat eiser is gehoord in een taal waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die kan verstaan. Van belang hiervoor wordt geacht dat eiser zelf heeft aangegeven in de Franse taal gehoord te kunnen worden, hij tijdens het gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden van 2 februari 2005 meerdere keren op vragen van de contactambtenaar daartoe heeft verklaard de Franse tolk goed verstaan en begrepen te hebben en hij ook tijdens het nadere gehoor van 5 april 2005 wederom heeft verklaard de tolk goed begrepen en verstaan te hebben. Bovendien acht de rechtbank van belang dat bij de gehoren in de eerste asielpcedure gebruik is gemaakt van een tolk in de Franse taal en gesteld noch gebleken is dat dit tot communicatieproblemen heeft geleid.

2.7 De rechtbank gaat uit van de volgende feiten.

Eiser heeft op 23 oktober 2000 een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Deze aanvraag is bij besluit van 6 maart 2001 niet ingewilligd wegens kennelijke ongegrondheid. Het hiertegen gerichte bezwaar is bij besluit van 5 november 2001 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Utrecht, van 22 december 2003 (kenmerk AWB 02/5364) is het tegen laatstgenoemd besluit gerichte beroep ongegrond verklaard. Tegen deze uitspraak stond geen rechtsmiddel open.

2.8 Gelet op het overwogene in rechtsoverweging 2.7 wordt het toetsingskader voor de rechtbank, los van een eventuele inhoudelijke beoordeling van de aanvraag door verweerder, bepaald door artikel 4:6 Awb, gelezen in samenhang met artikel 31, eerste lid, Vw 2000, en kan het door eiser ingestelde beroep slechts leiden tot de (ambtshalve) beoordeling van de vraag of zich na het besluit van 5 november 2001, dat in rechte vaststaat en waarbij aan hem toelating is geweigerd, nieuw gebleken feiten of omstandigheden hebben voorgedaan die tot heroverweging aanleiding hadden behoren te geven. In dit verband is tevens het bepaalde in de artikelen 4:6 lid 2 en 8:1 Awb, en artikel 69 Vw 2000 van belang. Onder nieuwe feiten of omstandigheden in vorenbedoelde zin worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het onherroepelijk geworden besluit in de vorige procedure of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan de eerdere besluiten en de overwegingen waarop die berusten.

2.9 Eiser heeft als nieuwe feiten en omstandigheden aangedragen dat hij sinds 24 november 2003 weet dat zijn zus in Nederland verblijft, waarbij hij tevens verwijst naar haar verklaringen op basis waarvan zij een verblijfsvergunning heeft gekregen.

Het enkele feit dat eiser na het besluit van 5 november 2001 bekend is geraakt met de aanwezigheid van zus hier te lande, levert geen nova op in de zin van artikel 4:6 Awb. Voor zover eiser heeft verwezen naar de door zijn zus, tijdens haar asielprocedure afgelegde verklaringen, is naar het oordeel van de rechtbank evenmin sprake van nova in de zin van artikel 4:6 Awb. Weliswaar hebben de door zus afgelegde verklaringen aangaande de verdwijning van zijn vader en de inval van de militairen op 15 februari 1996 ertoe geleid dat het asielrelaas van eiser met betrekking tot die twee aspecten thans wel geloofwaardig wordt geacht door verweerder, maar aan de door eiser afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn viereneenhalf jaar durende detentie wordt nog immer geen geloof gehecht.

In voornoemde uitspraak van 22 december 2003 heeft deze rechtbank, zittingsplaats Utrecht, geoordeeld dat verweerder heeft mogen twijfelen aan de geloofwaardigheid van eisers verklaringen aangaande zijn langdurige detentie en daartoe overwogen dat eiser geen wezenlijke informatie over zijn detentie heeft kunnen verschaffen en de betrekkelijk eenvoudige vrijlating van eiser zeer twijfelachtig wordt bevonden.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser noch zijn zus de twijfel omtrent de detentie van eiser kunnen wegnemen, nu eiser wederom geen concrete verklaringen heeft afgelegd maar vaag is gebleven aangaande de detentie en uit de verklaringen van zijn zus niet blijkt van een detentie van eiser. Onweersproken is gebleven dat de zus van eiser heeft verklaard dat zij eiser na de inval niet meer heeft gezien.

Gelet op het bovenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er geen aanleiding is om aangaande de detentie anders te oordelen dan reeds tijdens de eerste asielprocedure is gedaan, zodat de verklaringen van de zus verweerder niet nopen tot heroverweging van de eerdere beslissing en derhalve geen sprake is van nova, als bedoeld in artikel 4:6 Awb.

2.10 Nu eiser geen nieuwe feiten en omstandigheden ten grondslag heeft gelegd aan zijn beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000, is terecht, onder verwijzing naar het besluit van 5 november 2001, geoordeeld dat eiser geen aanspraak op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan die bepalingen kan ontleen.

2.11 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Onweersproken is gebleven dat eiser op 8 november 2004 is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 6 weken op grond van overtreding van artikel 231 Wetboek van Strafrecht. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde en dat verweerder deze omstandigheid mede heeft betrokken bij de beoordeling van onderhavige aanvraag. Verweerder heeft terecht geconcludeerd dat de aanvraag op grond hiervan kan worden afgewezen.

2.12 Op grond van het voorgaande zal het beroep ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

Reg.nr(s): AWB 06/33521

blad 5

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M.L. Weerkamp en in het openbaar uitgesproken op 1 februari 2007, in tegenwoordigheid van C.E. Hoekman-Frencken, griffier.

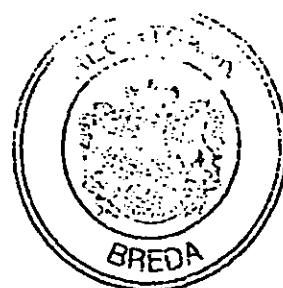
Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: - 2 FEB 2007

VOORLOPIG KONFORM
De griffier van
de rechtbank
te Breda

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
02 MRT 2007	
ZAAKNR.	1602
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State

1009-A

Appellant is _____ wonende te _____ aan de _____
voor deze zaak woonplaats kiezende te Rijsbergen aan de St. Bavostraat 18 op
het kantoor van mr. W.A. Venema die verklaart door hem bepaaldelijk gevolmachtigd
te zijn om dit hoger beroep in te stellen en in deze zaak als zijn gemachtigde op te
treden.

1. Op 2 februari 2005 heeft appellant bij de korpschef van de regiopolitie Groningen een aanvraag om de verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd zoals bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 ingediend.
2. Bij beschikking van 20 juni 2006, verzonden op 21 juni 2006, heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie voornoemde aanvraag afgewezen.
3. Op 10 juli 2006 heeft appellant van voornoemde beschikking beroep ingesteld bij de Rechtbank te 's-Gravenhage.
4. Bij uitspraak van 1 februari 2007, verzonden op 2 februari 2007, heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Breda, voornoemd beroep ongegrond verklaard.
5. Appellant kan zich met voornoemde uitspraak niet verenigen weshalve hij daarvan hierbij bij Uw Afdeling hoger beroep instelt.
6. Appellant voert tegen de aangevochten uitspraak de volgende grieven aan.

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters

St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

2

Grief 1

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 2.6 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat het nader gehoor niet zorgvuldig tot stand is gekomen omdat hij is gehoord in een taal die hij niet voldoende verstaat en waarin hij zich niet voldoende kan uitdrukken. Eiser is van mening dat nu het voornemen is gebaseerd op dit gehoor, het voornemen niet tot een zorgvuldig besluit kan leiden.

De rechtbank volgt eiser niet in dit betoog. Met verweerder is de rechtbank namelijk van oordeel dat eiser is gehoord in een taal waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die kan verstaan. Van belang hiervoor wordt geacht dat eiser zelf heeft aangegeven in de Franse taal gehoord te kunnen worden, hij tijdens het gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden van 2 februari 2005 meerdere keren op vragen van de contactambtenaar daartoe heeft verklaard de Franse tolk goed verstaan en begrepen te hebben en hij ook tijdens het nadere gehoor van 5 april 2005 wederom heeft verklaard de tolk goed begrepen en verstaan te hebben. Bovendien acht de rechtbank van belang dat bij de gehoren in de eerste asielprocedure gebruik is gemaakt van een tolk in de Franse taal en gesteld noch gebleken is dat dit tot communicatieproblemen heeft geleid."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank op onjuiste gronden tot het oordeel is gekomen dat appellant gehoord is in een taal waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die kan verstaan. Dit oordeel baseert de Rechtbank immers uitsluitend op de veronderstelde verklaring van appellant dat hij zelf heeft aangegeven in de Franse taal gehoord te willen worden. Zoals in de gronden van het beroep reeds is aangegeven is het niet appellant zelf die dat verklaard zou hebben maar de bij het gehoor aanwezige tolk. Nu de Rechtbank die beroepsgronden niet besproken heeft is de uitspraak niet van een afdoende motivering voorzien. Dat is in strijd met artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht. Ook heeft de Rechtbank miskend dat blijkens het rapport van het nader gehoor appellant herhaaldelijk een in het Frans aan hem gestelde vraag niet begrepen heeft. Ook hierover zijn beroepsgronden aangevoerd en ook die beroepsgronden

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters

St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

3

heeft de Rechtbank ten onrechte onbesproken gelaten.

Grief 2

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 2.9 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Het enkele feit dat eiser na het besluit van 5 november 2001 bekend is geraakt met de aanwezigheid van zus hier te lande, levert geen nova op in de zin van artikel 4:6 Awb. Voor zover eiser heeft verwezen naar de door zijn zus, tijdens haar asielprocedure afgelegde verklaringen, is naar het oordeel van de rechtbank evenmin sprake van nova in de zin van artikel 4:6 Awb. Weliswaar hebben de door zus afgelegde verklaringen aangaande de verdwijning van zijn vader en de inval van de militairen op 15 februari 1996 ertoe geleid dat het asielrelaas van eiser met betrekking tot die twee aspecten thans wel geloofwaardig wordt geacht door verweerder, maar aan de door eiser afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn viereenhalf jaar durende detentie wordt nog immer geen geloof gehecht.

In voornoemde uitspraak van 22 december 2003 heeft deze rechtbank, zittingplaats Utrecht, geoordeeld dat verweerder heeft mogen twijfelen aan de geloofwaardigheid van eisers verklaringen aangaande zijn langdurige detentie en daartoe overwogen dat eiser geen wezenlijke informatie over zijn detentie heeft kunnen verschaffen en de betrekkelijk eenvoudige vrijlating van eiser zeer twijfelachtig wordt bevonden.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser noch zijn zus de twijfel omtrent de detentie van eiser kunnen wegnemen, nu eiser wederom geen concrete verklaringen heeft afgelegd maar vaag is gebleven aangaande de detentie en uit de verklaringen van zijn zus niet blijkt van een detentie van eiser. Onweersproken is gebleven dat de zus van eiser heeft verklaard dat zij eiser na de inval niet meer heeft gezien.

Gelet op het bovenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er geen aanleiding is om aangaande de detentie anders te oordelen dan reeds tijdens de eerste asielprocedure is gedaan, zodat de verklaringen van de zus verweerder niet nopen tot heroverweging van de eerdere beslissing en derhalve geen sprake is van nova, als bedoeld in artikel 4:6 Awb."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank miskend heeft dat blijkens de voorafgaande grief appellant niet gehoord is in een taal die hij in voldoende mate verstaat en waarin hij

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

zich voldoende kan uiten zodat het door de Rechtbank van verweerder overgenomen oordeel dat zijn verklaringen aangaande zijn detentie niet geloofwaardig zijn niet op zorgvuldige wijze tot stand gekomen is. Het oordeel dat die verklaringen ongeloofwaardig zijn berust immers op het oordeel dat appellant geen concrete verklaringen heeft afgelegd maar vaag is gebleven aangaande de detentie, terwijl de Rechtbank niet heeft onderkend dat appellant als gevolg van zijn onvoldoende kennis van de Franse taal hierover niet voldoende heeft kunnen verklaren. De aangevochten uitspraak is daarom niet van een toereikende motivering voorzien.

Grief 3

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 2.10 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Nu eiser geen nieuwe feiten en omstandigheden ten grondslag heeft gelegd aan zijn beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000, is terecht, onder verwijzing naar het besluit van 5 november 2001, geoordeeld dat eiser geen aanspraak op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan die bepalingen kan ontleen."

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat blijkens de voorafgaande grieven appellant in het nader gehoor niet in staat is gesteld om in een voor hem begrijpelijke taal alle aangaande de detentie gedurende vier en een half jaar relevante verklaringen af te leggen.

Grief 4

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder rechtsoverweging 2.11 van de aangevochten uitspraak overwogen:

"Onweersproken is gebleven dat eiser op 8 november 2004 is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 6 weken op grond van overtreding van artikel 231 Wetboek van Strafrecht. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat eiser een gevaar vormt

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel:+31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

S

voor de openbare orde en dat verweerder deze omstandigheid mede heeft betrokken bij de beoordeling van onderhavige aanvraag. Verweerder heeft terecht geconcludeerd dat de aanvraag op grond hiervan kan worden afgewezen."

Appellant kan zich met deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat een aanvraag om de verlening van een verblijfsvergunning asiel niet afgewezen kan worden op de enkele grond dat de betrokkene wegens een misdrijf tot een gevangenisstraf veroordeeld is, terwijl evenmin in alle gevallen zo een veroordeling bij de beoordeling van een asielaanvraag betrokken kan worden. Een strafrechtelijke veroordeling kan immers alleen dan bij de beoordeling van een asielaanvraag betrokken worden indien dat niet in strijd is met uit een internationaal verdrag voor Nederland voortvloeiende verplichtingen. De daarop betrekking hebbende beroepsgronden heeft de Rechtbank ten onrechte niet besproken. De aangevochten uitspraak ontbeert daarom een toereikende motivering. Dat is in strijd met artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht.

REDENEN waarom appellant zich tot Uw Afdeling wendt met het verzoek:

- a) dit hoger beroep gegrond te verklaren;
- b) de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Breda, van 1 februari 2007 te vernietigen;
- c) het bij de Rechtbank ingestelde beroep alsnog gegrond te verklaren;
- d) de bestreden beschikking van 20 juni 2006 alsnog te vernietigen;
- e) alsmede verweerder te veroordelen in de proceskosten die appellant in beide instanties heeft moeten maken.

Rijsbergen, 2 maart 2007

Gemachtigde